

Dopis od preláta (červenec 2016)

„Průkazem totožnosti křesťana je radost“, říká prelát v dopise, když opakuje slova Svatého otce. Naše radost, i uprostřed protivenství, bude způsob, jak v duchu evangelia utěšovat toho, kdo to potřebuje.

30.08.2016

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

V průběhu těchto měsíců se snažíme klást na první místo konání skutků

milosrdenství. Zamysleme se dnes nad jedním z nich, o kterém se Ježíš Kristus výslovně zmiňuje, když načrtává program křesťanského života, jímž jsou blahoslavenství. *Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni*¹.

Jedná se o skutek milosrdenství, který nám, stejně jako odpouštění urážek, pomáhá více se podobat Bohu, napodobovat ho. Už ve Starém zákoně Pán ohlašoval: *jako matka utěšuje své děti, tak já vás potěším*². A Ježíš při poslední večeři projevuje tuto útěchu tím nejdokonalejším způsobem, vždyť slibuje poslat Ducha svatého, božskou osobu, které se připisuje – jelikož je Láska sama – poslání těšit křesťany v jejich trápeních a obecněji posilovat zkoušené, aby přestáli jakékoli zlo.

Děti moje, když pozorujeme situaci ve světě, uvědomujeme si, že mnoho lidí pláče, trpí. Dramatické situace,

které způsobují války, přivozují veliké tragédie, které nás nemohou nechávat lhostejnými; uprchlická krize nebo do nebe volající případy nespravedlnosti působí mnoho slz. Myslím obzvláště na ty, kdo trpí, když si chrání svou víru, a to až k riskování vlastního života.

Když pročítám vaše dopisy anebo když s vámi hovořím, z celého srdce sdílím vaše radosti a také vaše trápení a bolesti. Kolik rodin trpí velkou bolestí, protože některý z jejich členu žije daleko od Pána anebo vidí trpět nějakého nemocného a cítí se bezmocní ulevit mu v jeho bolesti! Jsme lidmi uprostřed světa a je logické, že současná dramata – metla drog, krize manželství, rány působené individualismem, ekonomická krize – se nás dotýkají velmi zblízka.

Vědomí této skutečnosti nás nemá přivádět ke sklíčenosti. Počítejme s

jistotou, že – jestliže vytrváme u Ježíšova Srdce – budeme potěšeni, a to nejen až v životě věčném. Již tady na této zemi nám Pán nabízí útěchu svojí blízkosti. Jako milující otec nás nikdy nenechává samotné. Jak vždycky učil sv. Josemaría, kořenem nadpřirozené radosti křesťanů je vědomí našeho Božího dětství. ***Mně působí nesmírnou útěchu jistota, Božím dítětem tak vlastní, že nikdy nejsme sami, protože On je vždy s námi. Nedožívá vás tato něha Přesvaté Trojice, která své tvory nikdy neopouští?***³

Zamysleme se nad tím, že mezi důvody, proč se v prvních dobách křesťanství pohanský svět obracel, se uvádí příklad těch našich předchůdců, prvních pokřtěných věřících, kteří nikdy neztráceli nadpřirozenou radost tváří v tvář postihům a pronásledováním, kterými trpěli z lásky ke Kristu. V knize Skutků se výslovně píše, jak

apoštolové, poté co byli zmrskáni kvůli hlásání evangelia, vyšli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří⁴.

Nadpřirozená i lidská radost Kristových následovníků, a to i uprostřed těch největších protivenství, má být i dnes jakýmsi magnetem schopným přitáhnout ty, kdo jsou pohrouženi do smutku nebo zoufalství, protože nevědí, jak je Bůh miluje. **Křesťan žije v radosti a úžasu díky Zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Jak čteme v prvním listě svatého apoštola Petra (1, 3-9), ani v soužení, kterým jsme zkoušeni, nám nikdy nebude odňata radost z toho, co nám prokázal Bůh (...). Průkazem totožnosti křesťana je radost, evangelní radost, radost z toho, že jsme byli vyvoleni, spaseni a znovuzrozeni Ježíšem; radost z naděje, že nás Ježíš očekává. Tato radost se uprostřed křížů a utrpení života vyjadřuje jako pokoj v**

jistotě, že nás Ježíš provází a je s námi. Křesťan této radosti dává růst důvěrou v Boha.⁵

V tomto kontextu teologální víry a naděje chápeme jistotu, s kterou náš Otec říkal, že ***radost je křesťanským dobrem, které vlastníme tehdy, když bojujeme, protože je důsledkem míru⁶ a rovněž že má svoje kořeny ve tvaru kříže⁷.***

Křesťan, který ví, že je dítětem Božím, by se neměl nechat přemoci smutkem. Bude možná trpět na těle i na duši, ale i tehdy mu vědomí jeho Božího synovství, které v něm probouzí Duch svatý, mu dodá nové síly jít dál, *semper in lætitia!* Jak radil sv. Josemaría, ***tehdy, když úporně zápasíme, postupujeme na cestě a posvěcujeme se. Neexistuje svatý, který by nemusel tvrdě zápasit. Naše nedostatky nás nesmí přivádět ke smutku nebo k ochabnutí. Smutek totiž může***

***pocházet jak z pýchy, tak z únavy:
ale v obou případech ten, kdo se
obrátil na Dobrého Pastýře a
hovoří jasně, nalezne vhodný lék.
Vždycky je řešení, i kdyby se člověk
dopustil sebetěžšího pochybení!*⁸.**

Bezpečná pomoc, jak se vyhnout smutku anebo jak se vymanit z jeho sevření, je otevřít svoje srdce před Ježíšem ve svatostánku a před tím, kdo – jako jeho nástroj – nám pomáhá nastavit směr naší duši uprostřed úskalí duchovního života. Mějme stále na paměti a uvádějme ve skutek poučení, které dával sv. Josemaría: ***když přijde těžká chvíle dne, když by se do naší duše chtěl vetřít smutek, když cítíme tíži námahy života, pozvedejte své srdce k Bohu a říkejte: miserere mei Domine, quoniam ad te clamavi tota die: lætifica animam servi tui, quoniam ad te Domine animam meam levavi (Žl 85, 3-4); smiluj se nade mnou, Pane, neboť***

*stále k tobě volám, obvesel život
svého služebníka, neboť k tobě,
Pane, pozvedám svou duši⁹.*

Jak vznešenou práci dělají křesťané, když utěšují lidi postižené nějakou těžkostí, větší či menší, která je obírá o klid! Kromě modliteb za ně je třeba také se snažit o láskyplné přijetí, protože mnozí lidé jenom hledají někoho, kdo by trpělivě vyslechl jejich bolesti. Kolik smutných tváří při našem pozemském putování potkáváme jen proto, že je nikdo nenaučil svěřit se Pánu, a s jakou bratrskou útěchou je máme přijímat! **Mnoho slz je v každém okamžiku ve světě proléváno; jedna se od druhé liší a společně tvoří jakýsi oceán neútěchy, který se dožaduje slitování, soucitu a potěchy. Ty nejhořčejší působí lidská zloba: jsou to slzy toho, kdo násilím přišel o někoho drahého; slzy babiček a dědečků, maminek a tatínků, dětí... Jsou to oči upřeně hledící k**

západu a vyhlížející úsvit nového dne. Potřebujeme milosrdenství a útěchu, které přichází od Pána. Všichni to potřebujeme. V tom spočívá naše chudoba, ale také naše velikost: prosit o útěchu Boha, který přichází a svojí něhou stírá slzy z naší tváře¹⁰.

Takto si počínal Mistr během svého života mezi lidmi. Pohnut svým milosrdenstvím se zastavil na cestě, aby utěšil vdovu z Naimu, která oplakávala smrt svého jediného syna; stejně si počínal v Betánii s Martou a Marií, zdrcenými smrtí svého bratra Lazara. Plakal též nad osudem, který měl potkat město Jeruzalém¹¹. Na začátku svého utrpení, už v Olivové zahradě, trpěl tak, že potil krev, a dovolil, aby jej *anděl – tvor – utěšoval (srv. Lk 22, 39-46). Může být větší důkaz lidskosti než přijímat útěchu, onu posilu, kterou nám dává jiný, aby povznesl naši*

***ochablost, naši slabost, naši skleslost?*¹²**

Kráčejíce v šlépějích našeho Mistra, utěšujme ty, kdo to potřebují. To je něco, co tkví v samém jádru křesťanského ducha. Takto se obracel na Pána sv. František v modlitbě, která se rovněž opakuje po mnoho generací: «Pane, učiň mě nástrojem svého pokoje. Tam, kde je nenávisť, ať zasévám lásku; tam, kde je urážka, ať zasévám odpuštění; tam, kde je pochybnost, ať zasévám víru; tam, kde je smutek, ať zasévám radost; tam, kde je zoufalství, ať zasévám naději; tam, kde je temnota, ať zasévám světlo»¹³.

22. července si připomínáme Marii Magdalénu. Před nemnoha dny papež povýšil její liturgickou památku na svátek. Její slzy pokání smazaly všechny chyby jejího předešlého života a umožnily jí připojit se k Pánu v jeho utrpení a

vzkříšení tak jako nikomu jinému ze svatých žen, samozřejmě s výjimkou přesvaté Panny. Utíkejme se k Matce Boží a Matce naší ve všech svých potřebách; ona je Utěšení zarmoucených, Útočiště hříšníků, Pomocnice křesťanů a nepřestává se o nás starat. ***Matko! – Volej ji silně, silně. – Slyší tě, vidí tě, jak jsi možná v ohrožení, a dodá ti, tvoje Matka svatá Maria, spolu s milostí jejího Syna, útěchu svého klína, něžnost svých pohlazení: a budeš posílen pro další zápas¹⁴.***

Pokračujme v modlitbě za papeže a jeho úmysly. Doprovázejme ho duchovně při apoštolské cestě do Polska při příležitosti Světového dne mládeže, který budeme slavit v Krakově.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Aix-en-Provence, 1. července 2016.

1 *Mt* 5,4.

2 *Iz* 66,13.

3 Sv. Josemaría, *A solas con Dios*, č. 143 (AGP, knihovna, P 10).

4 *Sk* 5,41.

5 Papež František, Homilie z Domu sv. Marty, 23-V-2016.

6 Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 105.

7 Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 28.

8 Sv. Josemaría, *Dopis 28-III-1955*, č. 25.

9 Sv. Josemaría, *Dopis 9-I-1932*, č. 15.

10 Papež František, Promluva při modlitební vigílii za ty, kdo jsou zkoušeni bolestí, 5-V-2016.

11 Srv. *Lk* 7,11-13; *Jan* 11,17n; *Lk* 19,41-44.

12 Sv. Josemaría, *Dopis 29-IX-1957*, č. 34.

13 *Jednoduchá modlitba* připisovaná svatému Františkovi z Assisi.

14 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 516.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cervenec-2016/> (24.03.2025)